

Sygn. akt II C 85/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: S.S.R. A. M.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G.

przeciwko G. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt II C 85/17

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 1 lipca 2016 roku do Sądu Rejonowego w Elblągu X Wydziału Cywilnego, powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od G. G. kwoty 42.541,38 złotych wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, które na dzień wniesienia pozwu wynosiły 14% w skali roku od kwoty 42.541,38 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podał, iż w księgach Funduszu na dzień 24 czerwca 2016 roku widnieje wymagalne zadłużenie w kwocie 5.366,16 złotych tytułem kapitału, 34.929,55 złotych tytułem odsetek oraz kwoty 2.245,67 złotych tytułem kosztów przysługujących powodowi z tytułu ugody zawartej z pozwaną w dniu 29 czerwca 2011 roku (pozew k. 3-3v).

W dniu 12 lipca 2016 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazano pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwotę dochodzoną pozwem wraz z odsetkami oraz kosztami procesu w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanej w dniu 12 października 2016 roku (nakaz zapłaty k. 15, dowód doręczenia k. 20).

W dniu 25 października 2016 roku pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości. Wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia. Wyjaśniła, że pismem z dnia 19 września 2012 roku powód wypowiedział pozwanej w trybie natychmiastowym łączącą strony ugodę i wezwał do spłaty całości zadłużenia w ciągu 7 dni od daty otrzymania pisma. Po otrzymaniu wypowiedzenia pozwana w dniu 3 października 2012 roku dokonała ostatniej wpłaty na poczet spłaty

zadłużenia w kwocie 200 złotych. Pozwana w okresie od maja 2010 roku do stycznia 2011 roku wpłaciła kwotę 2.950 złotych oraz w okresie od czerwca 2011 roku do października 2012 roku wpłaciła kwotę 3.400 złotych tytułem spłaty należności, łącznie uiściła na rzecz powoda kwotę 6.350 złotych. Kwota ta nie została zaliczona przez powódkę na poczet przejętego długu. Pozwana podniosła, że powódka nie przedstawiła sposobu wyliczenia żądanych odsetek. W zawartej między stronami ugodzie odsetki za okres od 30 czerwca 2011 roku do 18 stycznia 2021 roku miały wynosić kwotę 7.033,89 złotych i były liczone od kwoty 5.572,04 złotych kapitału udzielonej pożyczki. Pozwana wskazała również, iż z uwagi na wcześniejsze wystąpienie na drogę sądową odsetki winny być zmniejszone (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 21-25).

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Elblągu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi jako właściwemu (postanowienie k. 41).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu w całości. Powód wyjaśnił, iż zarówno R. G. jak i pozwana mimo zawieranych ugód nie spłacali zadłużenia wynikającego z harmonogramów spłat. R. G. dokonał jednej wpłaty w kwocie 500 złotych na poczet spłaty umowy pożyczki. Wpłaty pozwanej dokonywane były z opóźnieniem i różnej wysokości. Pozwana nie kwestionowała zapisów każdej z ugód i wskazywanych w nich kwot należności. Powód oświadczył, że ostatnia wpłata pozwanej na poczet zadłużenia miała miejsce 5 września 2013 roku, co czyni bezzasadnym podniesiony zarzut przedawnienia (odpowiedź na sprzeciw k. 50-55v).

Na rozprawie w dniu 11 maja 2017 roku pełnomocnik pozwanej wnosi o oddalenie powództwa. Wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Kwestionował legitymację czynną strony powodowej wskazując, iż kwestionuje umowę cesji zawartą między pożyczkodawcą, a powodem, który nabył wierzycelność (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 11 maja 2017 roku k. 142-143).

W piśmie procesowym z dnia 18 maja 2017 roku pełnomocnik powoda wyjaśnił, że na kwotę 34.929,55 złotych wskazaną w wyciągu z ksiąg rachunkowych na dzień 24 czerwca 2016 roku składają się należności odsetek umownych banku, odsetek karnych banku, odsetek karnych B., odsetek umownych ugody oraz odsetek dynamicznych B.: kapitał w wysokości 5.366,16 złotych w postaci zaległości z tytułu kapitału (powiększonego o zaległość z tytułu odsetek, kapitałowych i za opóźnienie, skapitalizowanych na dzień zawarcia porozumienia), określona w § 1 porozumienia i pomniejszona o ewentualne kwoty wpłat dokonanych po dniu zawarcia porozumienia; odsetki umowne ugody w wysokości 841,68 złotych naliczone na podstawie i w wysokości określonej w § 3 pkt 2 porozumienia, od dnia następnego po podpisaniu porozumienia postawienia wierzycelności w stan natychmiastowej wymagalności, liczone od kapitału, w wysokości 20% w skali roku; odsetki umowne banku wskazane w § 1 pkt 2 lit b) ugody, a naliczone przez bank od dnia zawarcia umowy do dnia cesji wierzycelności na podstawie umowy pożyczki zwartej przez pozwanego z poprzednim wierzycielem; prowizje stare B. w kwocie 525,57 złotych - wskazane w § 1 pkt 2 lit. g) ugody z dnia 29 czerwca 2011 r., pomniejszone o ew. wpłatę; koszty windykacji naliczone na podstawie § 3 pkt 6 ugody; odsetki karne B.-u w wysokości 12.456,81 złotych - naliczane zgodnie z § 4 pkt. 1 porozumienia od należności przeterminowanych do dnia zawarcia porozumienia do dnia jego wypowiedzenia, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowej; o odsetki dynamiczne B.-u w wysokości 11.232,33 złotych - naliczane zgodnie z § 4 pkt. 1 porozumienia od należności przeterminowanych do dnia następującego po dniu wypowiedzenia ugody do dnia sporządzenia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu od całej należnej kwoty, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowej; odsetki karne banku w wysokości 7.417,90 złotych wskazane w § 1 pkt 2 lit c) ugody, a naliczone przez bank od dnia zawarcia umowy do dnia cesji wierzycelności na podstawie umowy pożyczki zwartej przez pozwanego z poprzednim wierzycielem (pismo procesowe pełnomocnika powoda k. 144-145).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) syn pozwanej R. G. zawarł za pośrednictwem (...) Bank SA w W. umowę pożyczki nr (...), poręczoną przez J. G., M. B. i A. A.. Zgodnie z postanowieniami umowy bank pożyczył R. G. kwotę 6.000 złotych na okres od 17 marca 2000 roku do 16 marca 2003 roku. Spłata pożyczki wraz z oprocentowaniem miała nastąpić zgodnie z regulaminem

załączonym do umowy. Zgodnie z § 2 umowy pożyczka była oprocentowana według stałej stopy procentowej określonej zarządzeniem prezesa zarządu banku, która w dniu podpisania umowy wynosiła 24,5% w skali roku. Odsetki od pożyczki naliczane były w okresach miesięcznych. Wedle § 3 umowy pożyczka wraz z odsetkami miała być spłacana w 36 równych miesięcznych ratach płatnych dnia 17 każdego miesiąca począwszy od kwietnia 2000 roku zgodnie z harmonogramem. Od nie spłaconej w terminie raty pożyczki bank miał naliczać za każdy dzień opóźnienia odsetki wg zmiennej stawki procentowej ustalanej zarządzeniem prezesa zarządu dla należności przeterminowanej. W dniu podpisania umowy odsetki od należności przeterminowanej wynosiły 40% w skali roku (§ 4 umowy). Od udzielonej pożyczki Bank pobierał prowizję w wysokości 2% kwoty pożyczki potrącając ją z wypłacanej kwoty pożyczki (§ 5 umowy). W dniu zawarcia umowy pożyczki pożyczkobiorca wpłacił w kasie banku opłatę manipulacyjną w wysokości 9% kwoty udzielonej pożyczki (§ 6 umowy). Zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 3 umowy bank mógł wypowiedzieć pożyczkę jeśli pożyczkobiorca nie dokona spłaty dwóch kolejnych rat (umowa pożyczki k. 71-73, harmonogram spłat k. 74-75).

R. G. nie spłacał pożyczonej kwoty zgodnie z harmonogramem spłat z uwagi na trudną sytuację materialną. Uiszczył jednorazowo kwotę 500 złotych w dniu 25 października 2005 roku. R. G. próbował porozumieć się z wierzycielem w celu ustalenia niższych miesięcznych rat w kwocie po 200 złotych (pismo k. 76-79, potwierdzenie wpłaty k. 80, pismo z załącznikiem k. 84-86)

W dniu 11 stycznia 2001 roku na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy (...) Bank SA w W. zmienił nazwę na (...) Bank SA. Wskutek sprzedaży zorganizowanej części (...) Bank SA w dniu 1 marca 2002 roku został nabyty przez (...) Bank SA (postanowienie k. 58, protokół k. 68-70)

Na podstawie umowy cesji dniem 9 czerwca 2006 roku zawartej między (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w L. a B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., aneksowanej w dniu 15 lutego 2007 roku B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. stał się właścicielem wierzytelności wyszczególnionych w załączniku numer 1 do przedmiotowej umowy. (umowa sprzedaży wierzytelności k. 110-111, aneks k. 114-115).

W załączniku do przywołanej umowy wskazano dane kredytobiorcy – R. G., numer umowy – (...), całkowite zadłużenie w kwocie 18.951,76 zł (kopia wyciągu z załącznika numer 1 do umowy przelewu z dnia 9 czerwca 2006 roku k. 110 – 111).

W dniu 1 czerwca 2007 roku R. G. zawarł z B. (...) w W. ugodę nr 1/DWT/2007 w sprawie ratalnej spłaty zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki nr (...), które na dzień podpisania ugody wynosiło kwotę 27.316,53 złotych. R. G. nie spłacał rat ustalonych powyższą ugodą. Pismem z dnia 22 stycznia 2008 roku wierzytelność w kwocie 22.768,62 złotych została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. W dniu 4 stycznia 2010 roku R. G. zawarł z powodem kolejną ugodę nr 1/DWT/2010 (ugoda k. 81-83 i to samo k. 97-98, upomnienia k. 90-91, k. 101, informacja k. 92, wezwanie do zapłaty k. 93, ugoda k. 97-98).

W dniu 23 lipca 2010 roku G. G. przystąpiła do długu wynikającego z umowy pożyczki nr (...) w charakterze dłużnika solidarnego oraz zawarła z powodem ugodę nr 2/DWT/2010. Na mocy ugody pozwana zobowiązała się do spłaty wierzytelności swojego syna R. G. wynikającej z zawartej z (...) Bankiem SA umowy pożyczki nr (...) powiększonej o odsetki naliczone za okres od dnia 24 lipca 2010 roku do dnia 16 grudnia 2019 roku na łączną kwotę 39.392,76 złotych na którą składały się: kapitał - 5.713,82 złotych, odsetki umowne naliczone przez bank do dnia cesji - 3.447,79 złotych, odsetki karne (za zwłokę) naliczone przez bank do dnia cesji - 8.579,98 złotych, odsetki karne (za zwłokę) naliczone od dnia cesji do dnia 23 lipca 2010 r. - 13.210,09 złotych, koszty monitoringu i obsługi 1.989,56 złotych, odsetki umowne z ugody liczone od kwoty 5.713,82 złotych od dnia 24.07.2010 r. do dnia 16.12.2019 r. - 5.843,57 złotych, prowizja za sporządzenie ugody - 309,51 złotych, niezapłacone prowizje - 298,44 złotych (§ 1 pkt 2 umowy). Zgodnie z § 2 pkt 1 i 2 umowy wierzytelność miała być spłacana w 113 miesięcznych ratach płatnych do 16 dnia każdego miesiąca. Termin płatności pierwszej raty przypadał na dzień 16.08.2010 r., a ostatniej na dzień 16.12.2019 r. Wysokość: rat 1 -112 wynosiła 348,61 złotych, raty 113 - 348,44 złotych. Spłaty miały być dokonywane na wskazany rachunek B. (...). Na dzień sporządzenia ugody stopa kredytu lombardowego wynosiła 5% (§ 3 ust. 4 umowy). W razie opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, o których mowa w § 2 ust. 1 ugody, przystępujący zobowiązany był do zapłaty

odsetek w wysokości równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień sporządzenia ugody odsetki te wynosiły 20% w skali roku (§ 4 pkt 1 umowy). Strony wyraziły zgodę na doliczenie zaległych należności wskazanych w § 1 ust. 2 lit. b, c, d do dłuższej sumy i naliczania od nich dalszych odsetek w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat określonych w harmonogramie spłat (§ 4 pkt 2 umowy). Wedle § 5 pkt 1 umowy w przypadku nie dotrzymania przez przystępującego terminu płatności którejkolwiek z rat określonych w harmonogramie spłat, wierzycielowi przysługiwało prawo do postawienia całej wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności oraz prawo do dochodzenia należności na drodze postępowania sądowego, zawiadamiając o powyższym przystępującego na piśmie. Zgodnie z § 5 pkt 2 umowy w razie nie dokonania przez Przystępującego spłaty całej Wierzytelności w sytuacji, o której mowa w ust. 1, w wyznaczonym terminie, Wierzycielowi przysługiwać miało prawo do naliczania odsetek w wysokości określonej w § 4 ust. 1 umowy (umowa przystąpienia do długu k. 99-100, wnioski k. 94).

Pozwana nieregularnie spłacała ustalone ugodą raty. Pismem z dnia 26 kwietnia 2011 roku wierzytelność w kwocie 32.204,04 złotych została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności. Pozwana została wezwana do zapłaty tej kwoty w terminie 14 dni od dnia otrzymania pisma (upomnienia k. 102-105, informacja o postawieniu wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności k. 105).

W dniu 29 czerwca 2011 roku G. G. zawarła z B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. drugą umowę przystąpienia do długu – ugodę nr 1/DWT/2011. Pozwana zobowiązała się do spłaty wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) powiększonej o odsetki naliczone za okres od dnia 30 czerwca 2011 roku do dnia 18 stycznia 2021 roku na łączną kwotę 40.097,84 złotych, na którą składały się: kapitał - 5.572,04 złotych, odsetki umowne naliczone przez bank do dnia cesji - 3.264,73 złotych, odsetki karne (za zwłokę) naliczone przez bank do dnia cesji - 8.124,40 złotych, odsetki karne (za zwłokę) naliczone od dnia cesji do dnia 29.06.2011 r. - 13.643,21 złotych, koszty monitoringu i obsługi 1.883,90 złotych, odsetki umowne z ugody liczone od kwoty 5.572,04 złotych od dnia 30.06.2011 r. do dnia 18.01.2021 r. - 7.033,89 złotych, niezapłacone prowizje - 575,67 złotych (§ 1 pkt 2 umowy). Zgodnie z § 2 pkt 1 i 2 umowy wierzytelność miała być spłacana w 115 miesięcznych ratach płatnych do 18 dnia każdego miesiąca. Termin płatności pierwszej raty przypadał na 18.07.2011 r., a ostatniej na 18.01.2021 r. Wysokość poszczególnych rat miesięcznych wynosiła: rata 1 - 114 w wysokości: 348,70 złotych, rata 115 w wysokości: 346,04 złotych na wskazany rachunek B. (...). Odsetki umowne z ugody liczone były od kwoty 7.033,89 złotych i wynosić miały 20% w skali roku. W przypadku wzrostu stopy kredytu lombardowego odsetki te miały ulec podwyższeniu o czterokrotność wartości wzrostu oprocentowania kredytu lombardowego NBP z zastrzeżeniem, iż nie mogą być wyższe niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (§ 3 ust. 1, 2 i 3 umowy). Na dzień sporządzenia ugody stopa kredytu lombardowego wynosiła 6% (§ 3 ust. 4 umowy). W razie opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, o których mowa w § 2 ust. 1 ugody, Przystępujący zobowiązany był do zapłaty odsetek w wysokości równej czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień sporządzenia ugody odsetki te wynosiły 24% w skali roku (§ 4 pkt 1 umowy). Strony wyraziły zgodę na doliczenie zaległych należności wskazanych w § 1 ust. 2 lit. b, c, d do dłuższej sumy i naliczania od nich dalszych odsetek w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat określonych

w harmonogramie spłat (§ 4 pkt 2 umowy). Wedle § 5 pkt 1 umowy w przypadku nie dotrzymania przez przystępującego terminu płatności którejkolwiek z rat określonych

w harmonogramie spłat, wierzycielowi przysługuje prawo do postawienia całej wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności oraz prawo do dochodzenia należności na drodze postępowania sądowego, zawiadamiając o powyższym przystępującego na piśmie. Zgodnie

z § 5 pkt 2 umowy w razie nie dokonania przez przystępującego spłaty całej wierzytelności w sytuacji, o której mowa w ust. 1, w wyznaczonym terminie, Wierzycielowi przysługiwać będzie prawo do naliczania odsetek w wysokości określonej w § 4 ust. 1 umowy (umowa przystąpienia do długu k. 28-28v i to samo k. 106-107).

G. G. nie spłacała zadłużenia zgodnie warunkami ugody z dnia 29 czerwca 2011 roku. Pismem z dnia 21 września 2012 roku pełnomocnik powoda wypowiedział pozwanej w trybie natychmiastowym umowę przystąpienia do długu – ugodę nr 1/DWT/2011 wzywając do spłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma całości zadłużenia, które na dzień 19 września 2012 roku wynosiło 37.289,26 złotych (upomnienie k. 108, wypowiedzenie k. 29-29v).

Pozwana w okresie od maja 2010 roku do października 2012 roku dokonała wpłat na poczet zadłużenia w łącznej kwocie 6.350 złotych (potwierdzenia wpłat k. 30-36, k. 96).

W księgach rachunkowych B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. na dzień 24 czerwca 2016 roku widnieje zobowiązanie, wynikające z zawartej w dniu 29 czerwca 2011 roku umowy w wysokości 42.541,38 złotych, na co składają się następujące kwoty: 5.366,16 złotych tytułem kapitału, 34.929,55 złotych odsetek, 2.245,67 złotych kosztów (wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 4, rozliczenie wierzytelności k. 68).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony i które Sąd ocenił mając na uwadze dyspozycję art. 308 k.p.c. W ocenie Sądu przedstawione dokumenty były wiarygodnym dowodem, ich treść nie budziła wątpliwości i pozwalała poczynić ustalenia faktyczne w sprawie.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda zgłoszony w piśmie z dnia 15 maja 2017 roku o zobowiązanie banku prowadzącego rachunek pozwanej, z którego były dokonywane wpłaty na rzecz powoda, do potwierdzenia, że wskazany rachunek należy do pozwanej oraz do udostępnienia na potrzeby niniejszego postępowania historii rachunku bankowego pozwanej w zakresie dokonywanych przez nią wpłat na rzecz powoda jako bezzasadny. Zgodnie z art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 2 sierpnia 1997 roku prawo bankowego, Bank ma obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową wyłącznie na żądanie: pkt b). sądu lub prokuratora w związku z toczącym się postępowaniem o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, pkt c). sądu lub prokuratora w związku z wykonaniem wniosku o udzielenie pomocy prawnej, pochodzącego z państwa obcego, które na mocy ratyfikowanej umowy międzynarodowej wiążącej Rzeczpospolitą Polską ma prawo występować o udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową, pkt d). sądu w związku z prowadzonym postępowaniem spadkowym lub o podział majątku między małżonkami albo prowadzoną przeciwko osobie fizycznej będącej stroną umowy sprawą o alimenty lub o rentę o charakterze alimentacyjnym. Niniejsza sprawa nie należy do żadnej wskazanej powyżej kategorii spraw. Jednocześnie zgodnie ze złożonymi do akt sprawy potwierdzeniami przelewów pozwana wpłat z tytułu umowy zawartej z powodem dokonywała w agencjach bankowych, nie zaś za pośrednictwem konta bankowego, co czyni zgłoszony wniosek bezzasadnym.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W przedmiotowej sprawie powód jako nabywca wierzytelności, wywodzi swoje roszczenie z umowy przystąpienia do długu zawartej w dniu 29 czerwca 2011 roku pomiędzy B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., a pozwaną G. G.. Pozwana w toku postępowania sądowego zakwestionowała legitymację czynną strony powodowej, podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz zakwestionowała wysokość kwoty dochodzonej pozwem.

W pierwszej kolejności z uwagi na najdalej idący zarzut braku legitymacji procesowej po stronie powodowej zasadnym jest wskazanie, iż stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. W świetle przepisu art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem rozporządzenia, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana. Przede wszystkim powinien być wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność - chodzi głównie o oznaczanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Wskazane elementy muszą być oznaczone bądź przynajmniej oznaczalne już w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność, do chwili zaś przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy powinno nastąpić wyczerpujące sprecyzowanie również pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w którego ramach istnieje zbywana wierzytelność (tak między innymi „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Edward Gniewka, prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego, 2013 rok, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, 2011 rok, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1999 roku, III CKN 423/98, Biuletyn Sądu Najwyższego 2000 rok, Nr 1, s. 11).

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż R. G. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. w dniu 17 marca 2000 roku umowę pożyczki o numerze (...). Z przedłożonego do akt postanowienia wynika, że (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zmienił nazwę na (...) Bank Spółkę Akcyjna z siedzibą w W., który następnie w związku z zawartą w dniu 1 marca 2002 roku umową został nabyty przez (...) Bank Spółkę Akcyjną. Z kolei z przedłożonej umowy cesji z dnia 9 czerwca 2006 roku, aneksowanej następnie w dniu 15 lutego 2007 roku, na którą powołuje się strona powodowa wynika, że umowa cesji była zawarta między (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w L. a B. (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G., gdzie w załączniku stanowiącym integralną część powyższej umowy wskazano wierzytelność wynikającą z tytułu umowy pożyczki o numerze (...), zawartej w dniu 17 marca 2000 roku z R. G.. Tym samym w ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała swojej legitymacji procesowej, bowiem przedłożona umowa cesji została zawarta, jak już wspomniano, między powodem a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w L., w sytuacji gdy nie wykazano, aby wierzytelność z umowy pożyczki zawartej przez R. G. w dniu 17 marca 2000 roku o numerze (...) była własnością (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.. Nadto z całą mocą podkreślić należy, że wierzytelność wskazana w załączniku numer 1 do przywołanej umowy cesji z dnia 9 czerwca 2006 roku nie jest wierzytelnością wynikającą z umowy zawartej w dniu 17 marca 2000 roku o numerze (...), bowiem dotyczy ona innej umowy zawartej w tożsamym dniu 17 marca 2000 roku, jednakże o numerze (...).

W konsekwencji, czego w ocenie Sądu, strona powodowa, reprezentowana w toku postępowania sądowego przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazała w należyty sposób swojej legitymacji czynnej, co skutkuje oddaleniem powództwa. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż złożony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych prowadzonych przez powoda, będącego funduszem sekurytyzacyjnym, stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tj. Dz.U. z 2014 r. poz. 157) wprost przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te potwierdzają, więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Wskazane okoliczności w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną - tak jak ma to miejsce w sprawie niniejszej - powinien wykazać odpowiednimi dowodami fundusz (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. I ACA 824/14). W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała skuteczności dokonanej cesji wierzytelności, bowiem nie przedłożyła żadnego dowodu na podstawie którego możliwym byłoby zweryfikowanie cesji wierzytelności przez (...) Bank Spółką Akcyjną na rzecz powoda, o czym mowa powyżej.

Gdyby jednak przyjąć, iż powód wykazał w należyty sposób swoją czynną legitymację procesową w sprawie, to niniejsze powództwo podlega oddaleniu z uwagi na skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia oraz brak wykazanie wysokości roszczenia.

W sprawie bezspornym jest, że w dniu 23 lipca 2010 roku i 29 czerwca 2011 roku G. G. zawarła z B. (...) Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. umowy przystąpienia do długu. Każda z umów nakładała na pozwaną obowiązek spłaty zobowiązania wynikającego z zawartej w dniu 17 marca 2000 roku przez syna pozwanej R. G. umowy pożyczki nr (...) w miesięcznych ratach w wysokości określonej w umowie na wskazany w umowie rachunek bankowy. Umowy określały wysokość oprocentowania, sposób rozliczania spłat, wysokość odsetek.

Instytucja przystąpienia do długu nie została skodyfikowana w obowiązującym systemie prawnym, jednakże judykatura – wypracowała pewne definicje oraz reguły dotyczące jej stosowania.

Przystąpienie do długu stanowi wynikające z woli stron podmiotowe przekształcenie stosunku zobowiązaniowego po stronie dłużniczej, w którym przystąpienie do długu osoby trzeciej nie powoduje zwolnienia dotychczasowego dłużnika z odpowiedzialności za zaciągnięte przez niego zobowiązanie. W przeciwnym przypadku zachodziłoby przejęcie długu. Umowne przystąpienie do długu może mieć postać zarówno umowy między osobą trzecią a wierzycielem, jak i między osobą trzecią a dłużnikiem. Nie wymaga przy tym formy szczególnej ani też zgody - w pierwszym wypadku dłużnika, a w drugim wierzyciela. Skutkiem tzw. kumulatywnego przystąpienia do długu jest pojawienie się dodatkowego dłużnika ponoszącego solidarną odpowiedzialność wraz z dłużnikiem głównym wobec wierzyciela (wyrok SN z 26 czerwca 1998 roku, sygn. akt II CKN 825/97, OSNC 1999/1/18 wyrok SN z 5 września 2001 roku, I CKN 1287/00, LEX nr 462965, wyrok SN z dnia 23 kwietnia 2009 roku, IV CSK 558/08, LEX nr 512966, wyrok SA w Poznaniu z 1 września 2010 roku I ACa 612/10, LEX nr 756681).

W odróżnieniu od przejęcia długu, przystąpienie do długu nie jest czynnością rozporządzającą. Wprawdzie wierzyciel także w tym wypadku uzyskuje nowego dłużnika, ale nie następuje jednocześnie zwolnienie z długu dawnego dłużnika, który nadal ponosi odpowiedzialność względem wierzyciela na podstawie łączącego ich stosunku prawnego. Kumulatywne, umowne przystąpienie do długu spełnia cechy konstrukcyjne umowy na rzecz osoby trzeciej. Przystępujący do długu zobowiązuje się względem pierwotnego dłużnika do spełnienia świadczenia na rzecz jego wierzyciela (tj. osoby trzeciej) i - w braku odmiennego postanowienia umowy - wierzyciel ten może żądać bezpośrednio od przystępującego do długu spełnienia zastrzeżonego świadczenia. Stosunek zobowiązaniowy pomiędzy wierzycielem, a pierwotnym dłużnikiem pozostaje dla wierzyciela niezmieniony i nadal może on żądać spełnienia świadczenia od tego dłużnika.

Wynikająca z treści art. 353¹ k.c. zasada swobody umów przewiduje, iż strony kontraktu uprawnione są do ułożenia stosunku prawnego według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W przypadku roszczenia wynikającego z kontraktu, każdorazowo pierwszeństwo mają, więc postanowienia umowne.

Zgodnie z treścią art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art. 117 § 2 k.c.). W świetle art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że zgodnie z zapisami łączącej strony ugody z dnia 29 czerwca 2011 roku G. G. zobowiązała się do spłaty wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki nr (...) powiększonej o odsetki naliczone za okres od dnia 30 czerwca 2011 roku do dnia 18 stycznia 2021 roku w 115 miesięcznych ratach płatnych do 18 dnia każdego miesiąca. Pozwana nieregularnie i w różnych kwotach spłacała zobowiązanie. Ostatnia udokumentowana wpłata pozwanej na poczet zadłużenia pochodzi z października 2012 roku. Pozew zaś został wniesiony w dniu 1 lipca 2016 roku, czyli po upływie trzyletniego terminu. Roszczenie powoda podlegało, zatem przedawnieniu, tym samym zarzut pozwanej zasługiwał na uwzględnienie i skutkowało oddaleniem powództwa. Powód twierdził wprawdzie, że G. G. ostatniej wpłaty dokonała we wrześniu 2013 roku i na tą okoliczność przedstawił wydruk komputerowy z konta jednakże nie zawierał on podpisu osoby, która go sporządziła. Nie zostało wykazane, kto go wystawił i z jakiego tytułu. Nawet, gdyby hipotetycznie przyjąć, iż pozwana dokonała wpłaty w terminach na jakie powołuje się strona powodowa to brak jest możliwości weryfikacji jak zostały te wpłaty zaksięgowane

i na poczet jakiej umowy pożyczki była uiszczona. Sąd podziela również podniesiony przez stronę pozwaną zarzut niewykazania w dostatecznym stopniu wysokości dochodzonego przedmiotowym powództwem roszczenia. Powód złożył co prawda do akt sprawy rozliczenie wpłat dokonane przez pozwaną jednakże bez wskazania, na co zaliczono poszczególne wpłaty pozwanej. Powód nie złożył noty odsetkowej dotyczącej kwoty odsetek w wysokości 34.929,55 złotych wskazanej w wyciągu z ksiąg rachunkowych na dzień 24 czerwca 2016 roku, nie wskazał kwoty, od jakiej odsetki zostały naliczone oraz dat i sposobu naliczenia tych odsetek. Powód nie wskazał, od jakiej kwoty naliczył dochodzone pozwem odsetki, wysokości oprocentowania dochodzonej pozwem pożyczki, nie wykazał przy tym czy oprocentowanie pożyczki i wysokość odsetek od niespłaconych rat uległo zmianie, kiedy umowa pożyczki zawarta przez syna powódki została rozwiązana, co ma wpływ na sposób obliczenia oprocentowania i na wysokość odsetek od zadłużenia przeterminowanego.

Pomimo zobowiązania nałożonego przez Sąd, na rozprawie w dniu 11 maja 2017 roku, na stronę powodową do złożenia rachunku bankowego powódki zawierającego potwierdzenie wpłat gotówkowych dokonanych przez pozwaną w dniach 1 lipca 2013 roku, 9 sierpnia 2013 roku, 5 września 2013 roku oraz noty odsetkowej dotyczącej wysokości odsetek w wysokości 34.929,55 złotych wskazanej w wyciągu z ksiąg rachunkowych na dzień 24 czerwca 2016 roku ze wskazaniem kwot, od jakich odsetki zostały naliczone oraz wskazaniem dat i sposobu naliczenia odsetek, strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów dotyczących wpłat pozwanej na poczet zadłużenia ze spornej umowy pożyczki. W rezultacie, nie jest możliwa weryfikacja twierdzeń powoda dotyczących ilości zaległych rat, ich wysokości oraz finalnie wysokości pożyczki oraz istnienia podstaw do naliczania odsetek, w tym odsetek za opóźnienie. Natomiast, sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, w tym należnych odsetek był kwestionowany przez pozwanego. Powód przedstawił jedynie w piśmie z dnia 18 maja 2017 roku własne wyliczenia, iż pozwaną obciąża obowiązek zapłaty kwotę 34.929,55 złotych wskazanej w wyciągu z ksiąg rachunkowych w postaci odsetek umownych banku, odsetek karnych banku, odsetek karnych B., odsetek umownych ugody oraz odsetek dynamicznych B.: kapitał w wysokości 5.366,16 złotych w postaci zaległości z tytułu kapitału (powiększonego o zaległość z tytułu odsetek, kapitałowych i za opóźnienie, skapitalizowanych na dzień zawarcia porozumienia), określona w § 1 porozumienia i pomniejszona o ewentualne kwoty wpłat dokonanych po dniu zawarcia porozumienia; odsetki umowne ugody w wysokości 841,68 złotych naliczone na podstawie i w wysokości określonej w § 3 pkt 2 porozumienia, od dnia następnego po podpisaniu porozumienia postawienia wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności, liczone od kapitału, w wysokości 20% w skali roku; odsetki umowne banku wskazane w § 1 pkt 2 lit b) ugody, a naliczone przez bank od dnia zawarcia umowy do dnia cesji wierzytelności na podstawie umowy pożyczki zwartej przez pozwanego z poprzednim wierzycielem; prowizje stare B. w kwocie 525,57 złotych - wskazane w § 1 pkt 2 lit. g) ugody z dnia 29 czerwca 2011 r., pomniejszone o ew. wpłatę; koszty windykacji naliczone na podstawie § 3 pkt 6 ugody; odsetki karne B.-u w wysokości 12.456,81 złotych - naliczane zgodnie z § 4 pkt. 1 porozumienia od należności przeterminowanych do dnia zawarcia porozumienia do dnia jego wypowiedzenia, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowej; o odsetki dynamiczne B.-u w wysokości 11.232,33 złotych - naliczane zgodnie z § 4 pkt. 1 porozumienia od należności przeterminowanych do dnia następującego po dniu wypowiedzenia ugody do dnia sporządzenia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu od całej należnej kwoty, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowej; odsetki

karne banku w wysokości 7.417,90 złotych wskazane w § 1 pkt 2 lit c) ugody, a naliczone przez bank od dnia zawarcia umowy do dnia cesji wierzytelności na podstawie umowy pożyczki zwartej przez pozwanego z poprzednim wierzycielem. Nie poparł ich jednak żadnymi dokumentami dotyczącymi wpłat na poczet ugody.

W konsekwencji, w sytuacji kwestionowania przez pozwaną wysokości dochodzonego pozwem roszczenia, nie było możliwe ustalenie przez Sąd rzeczywistej wysokości zobowiązania ciężącego na pozwanej na podstawie spornej umowy. Natomiast, ciężar udowodnienia spoczywał w tym zakresie na powodzie zgodnie, treścią przepisu art. 6 k.c., stanowiącego, iż ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Rozkład ciężaru dowodu wynikający z art. 6 k.c. powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 roku, III CRN 26/75, LEX nr 7692).

Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Powód jest profesjonalistą w obrocie prawnym i winien być świadomy spoczywających na nim obowiązków procesowych, w tym zakresie ciężaru dowodu. Obowiązkom tym powód jednak nie sprostał.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił przedmiotowe powództwo.

Powód przegrał proces w całości, a zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c., obciążają go poniesione, przez pozwanego koszty procesu, na które składają się: opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w sprawie, ustalone na kwotę 4.800 złotych w oparciu o § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.